

Indhold

Forord	5
Indhold	9
I. Indledning.	11
II. Rpl. kapitel 44 a (§§ 477 a-477 g) – Betalingspåkrav	18
III. Rpl. kapitel 45 (§§ 478-486) – Grundlaget for tvangsfuldbyrdelse	51
IV. Rpl. kapitel 46 (§§ 487-506) – Fremgangsmåden ved udlæg og tvangsfuldbyrdelse af andre krav end pengekrav	146
V. Rpl. kapitel 47 (§§ 507-526) – Udlæggets genstand og retsvirkninger	374
VI. Rpl. kapitel 48 (§§ 528-535) – Særregler om tvangsfuldbyrdelse af andre krav end pengekrav.	552
VII. Rpl. kapitel 48 a (§§ 536-537) – Særregler om tvangsfuldbyrdelse af forældremyndighed, barnets bopæl og samvær (ophævet)	570
VIII. Rpl. kapitel 49-52 (§§ 538-583) – Tvangsauktion.	571
IX. Rpl. kapitel 53 (§§ 584-587) – Appel af fogedrettens afgørelser	592
X. Rpl. kapitel 54 (§§ 588-595) – Brugeligt pant.	615
XI. Rpl. kapitel 55 (§§ 596-600) – Umiddelbare fogedforretninger	633
XII. Rpl. femte afsnit – De foreløbige retsmidler	763
XIII. Rpl. kapitel 56 (§§ 627-640) – Arrest	765
XIV Rpl. kapitel 57 (§§ 641-652) – Bistand til opretholdelse af forbud og påbud.	812

Indhold

XV. Rpl. kapitel 57 a (§§ 653-653 d) – Bevissikring ved krænkelser af immaterialrettigheder m.v.	819
Bogfortegnelse	845
Domsregister.	852
Stikordsregister.	878

I. Indledning

Retsplejelovens fogedretlige regler – forarbejder og litteratur

Med Rpl. af 1916 blev der kun gennemført kun temmelig beskedne ændringer af de dagældende fogedretlige regler, som i vidt omfang blot blev overført til Rpl. Selv om der siden 1916 løbende er foretaget et meget stort antal ændringer af Rpl., gik de fogedretlige regler i det store hele ram forbi i Rpl.s første 60 leveår. Efterhånden opstod dog et behov for en almindelig revision af de fogedretlige regler, ikke mindst af reglerne om udlæg og udpantning, og i 1952 nedsatte Justitsministeriet et udvalg til nærmere at undersøge og fremkomme med forslag til ændrede regler.

Udvalget afgav i 1971 en 123 sider stor betænkning nr. 634 om udlæg og udpantning. Betænkningen dannede udgangspunkt for et lovforslag fremsat af justitsministeren i 1973. Forslaget var på en række punkter mere radikalt end forslagene i Bet. 634:1971. Det mødte stor modstand i Folketinget og blev ikke gennemført. Se om forslaget FT 1972-73 Tillæg A sp. 4769, Tillæg B sp. 1789 samt Forhandlingerne sp. 3252, 4758 og 6994.

Justitsministeren genfremsatte først lovforslaget i 1975 og denne gang i en noget mindre vidtgående skikkelse. Under folketingsbehandlingen blev nogle af reformforslagene yderligere modificeret. Lovforslaget blev gennemført ved L 258:1976. Det forslag til Lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter (Skatteinddrivelsesloven), som blev behandlet samtidig, blev vedtaget som L 278:1976 (senest bekendtgjort ved Lbkg. 572:2001 som ændret ved L 430:2005 og L 252:2011).

L 258:1976 medførte en lang række ændringer, som dog på mange punkter blot var udtryk for, at Rpl.s oprindelige, efterhånden temmelig bedagede bestemmelser blev bragt i overensstemmelse med det, som fogedretterne allerede praktiserede. Gennem ændringerne af reglerne om grundlaget for udlæg og fogedrettens påkendelse af tvister under udlægsforretninger skete der dog en principielt væsentlig forskydning af

kompetence fra de almindelige domstole til fogedretterne. I øvrigt var der i det store hele tale om teknisk betonedede ændringer og ikke nogen egentlig reform af inddrivelsessystemet. Navnlig bemærkes, at man – i modsætning til hvad der har kendetegnet udviklingen i andre lande – veg tilbage fra en principiel omlægning af inddrivelsessystemet fra at være rettet mod skyldnerens formue til at give adgang til retsforfølgning mod skyldnerens fremtidige indtægter.

Loven tog i første række sigte på udlæg for pengekrav, men fik gennem ændringerne af reglerne om fremgangsmåden ved tvangsfuldbyrdelse, jf. Rpl. kapitel 46, også betydning for fogedforretninger til tvangsfuldbyrdelse af krav på andet end penge samt, via henvisningsbestemmelser, for umiddelbare fogedforretninger samt de foreløbige retsmidler, arrest og forbud.

Om folketingsbehandlingen, som førte til L 258:1976, henvises til FT 1975-76 Tillæg A sp. 225, Tillæg B sp. 1121 og Forhandlingerne sp. 130, 344, 9736 og 9830. Lovforslaget blev behandlet sammen med det lovforslag, der førte til Skatteinddrivelsesloven (L 278:1976), og som findes i FT 1975-76 Tillæg A sp. 209.

For en gennemgang af ændringerne ved L 258:1976 henvises til *Bernhard Gomard*: U 1976B.325 ff.

I kølvandet af revisionen af udlægsreglerne fulgte tvangsauktionsreformen af 1978, L 291:1978, som blev gennemført på grundlag af Bet. 800:1977 om tvangsauktion over fast ejendom afgivet af en arbejdsgruppe nedsat i 1976 med den opgave at overveje foranstaltninger, der kunne begrænse skyldnerens tab ved tvangsauktioner. Arbejdet var (ligesom de senere ændringer af tvangsauktionsreglerne) umiddelbart foranlediget af en voldsom stigning i antallet af tvangsauktioner over fast ejendom. Se om folketingsbehandlingen FT 1977-78 Tillæg A sp. 2487, Tillæg B sp. 747 og Forhandlingerne sp. 4072, 4981, 9590 og 9633.

Mindre omfattende ændringer af tvangsauktionsreglerne blev gennemført ved L 941:1991, der byggede på Bet. 1173:1989 om annoncering m.v. af tvangsauktion over fast ejendom og Bet. 1201:1990 om modernisering og forenkling af tvangsfuldbyrdelsen.

Se om folketingsbehandlingen FT 1991-92 Tillæg A sp. 859, Tillæg B sp. 221 og Forhandlingerne sp. 459, 872, 4252 og 4557. Loven er omtalt af *Johan Reimann*: J 1992.134 f.

For en nærmere omtale af udviklingen af tvangsauktionsreglerne (som denne fremstilling kun gengiver og ikke behandler nærmere) henvises til *Jens Anker Andersen*: Auktioner.

I fortsættelse af revisionen af udlægsreglerne og tvangsauktionsreformen anmodede Justitsministeriet i december 1983 Retsplejerådet om at foretage en nærmere gennemgang af Rpl.s regler om tvangsfuldbyrdelse

af andre krav end pengekrav og umiddelbare fagedforretninger samt de foreløbige retsmidler, arrest og forbud. Til behandling af kommissoriet nedsatte rådet i maj 1986 en arbejdsgruppe, som i 1987 afgav en delbetænkning indeholdende forslag til en almindelig revision af Rpl.s regler om arrest og forbud, jf. Bet. 1107:1987 om arrest og forbud. Betænkningens forslag blev gennemført uden større ændringer ved L 731:1988. Se om folketingsbehandlingen FT 1988-89 Tillæg A sp. 257, Tillæg B sp. 125 og Forhandlingerne sp. 90, 312, 2755 og 2966.

Loven indebar en stramning af betingelserne for at anvende de foreløbige retsmidler i kapitel 56 og 57 og bestod i øvrigt af hovedsagelig teknisk modernisering og justering. Den er omtalt af *Torsten Hesselbjerg* og *Anette Burko*: J 1989.74 ff.

Ved L 731:1988 blev der desuden gennemført en revision af reglerne i kapitel 53 om appel af fagedrettens afgørelser på grundlag af en udtalelse fra Retsplejerådet gengivet (som bilag 4) i Bet. 1107:1987 om arrest og forbud.

Den almindelige revision af Rpl.s oprindelige fagedregler blev afsluttet med L 469:1993, som ændrede reglerne i kapitel 48 om tvangsfuldbyrdelse af andre krav end pengekrav og reglerne i kapitel 55 om umiddelbare fagedforretninger. Herudover blev der i kapitel 54 indføjet nye regler om brugeligt pant til afløsning af de tidligere i hovedsagen ulovbestemte regler. Loven blev til på grundlag af den omtalte arbejdsgruppes betænkning, der er gengivet i Retsplejerådets Bet. 1170:1989 om tvangsfuldbyrdelse af andre krav end pengekrav.

Se om folketingsbehandlingen FT 1992-93 Tillæg A sp. 817, Tillæg B sp. 1553 og Forhandlingerne sp. 113, 879, 10305 og 10532. L 469:1993 er omtalt af *Johan Reimann*: J 1994.27 f.

De omtalte ændringer af Rpl.s fagedretlige regler har som nævnt i hovedsagen bestået i teknisk modernisering og justering og ikke indebåret dyberegående ændringer af inddrivelsessystemet. Sådanne ændringer er derimod gennemført uden for Rpl.s område, idet der siden 1990'erne er gennemført en række initiativer med henblik på effektivisering af tvangsinddrivelsen af offentlige krav. Effektiviseringen har på dette område bl.a. bestået i, at der er indført mulighed for indeholdelse i løn for stort set alle offentlige krav mod privatpersoner, og at der i forbindelse hermed blev oprettet af Det Fælles Lønindeholdelsesregister, som blev administreret af Økonomistyrelsen, jf. Lbkg. 601:1998. Senest er med ikrafttræden i det væsentlige 1. januar 2009 gennemført en samling af den offentlige inddrivelse under én lov, således at de særskilte inddrivelsesbestemmelser, der hidtil har været indsat i en lang række

love, samtidig er blevet ophævet, jf. L 1333:2008 (nu Lbkg. 29:2015) og L 1336:2008. Den offentlige restanceinddrivelse varetages i dag af SKAT, jf. Bkg. 188:2020.

Efter at Højesteret ved U 1996.1478 havde fastslået, at der ikke i Rpl. § 514, stk. 3, er hjemmel til i vedtægterne for en andelsboligforening at træffe bestemmelse om at udelukke udlæg i andelsboliger, blev der ved L 383:1997 som § 6 a i Lov om andelsboligforeninger og andre boligfællesskaber indsat en sådan hjemmel. Det fremgår af forarbejderne til denne bestemmelse, FT 1996-97 tillæg A s. 5702 ff., at denne løsning ikke var tænkt som blivende, idet der skulle arbejdes videre med problemstillingerne vedrørende udlæg i og tvangsauktion over andelsboliger med henblik på at løse disse ved lovgivning. I 2000 nedsatte boligministeren herefter en arbejdsgruppe, hvis arbejde førte til Bet. 1421:2002. På grundlag af betænkningens udkast blev der herefter som L 204:2004 (L 51 2003-04) og L 216:2004 (L 56 2003-04) tilvejebragt hjemmel til, at en andelshaver kan pantsætte sin andel, og at der kan foretages sædvanlig retsforfølgning mod denne (§ 509, stk. 2). Reglerne trådte i kraft den 1. januar 2005.

Ved L 446:2004 (L 179 2003-04) blev §§ 478, 483 og 535-536 som led i en generel regelforenkling på det familieretlige område ændret, navnlig således at skriftlige aftaler mellem forældre om samvær kan tvangsfuldbyrdes, hvis dette udtrykkeligt er bestemt i aftalen.

Ved L 447:2004 (L 180 2003-04) blev der tilvejebragt hjemmel til, at meddelelser til og fra domstolene kan sendes ved digital kommunikation og til digital forkyndelse. Bestemmelserne herom sættes i kraft efter justitsministerens nærmere bestemmelse.

Spørgsmålet om effektivisering af det fagedretlige inddrivelsessystem, herunder indførelse af en »ensporet« inkassoproces i form af en påkravsordning eller lignende, som giver direkte adgang til fogedretten for ubestridte krav (uden at forudgående dom er nødvendig), samt indførelse af adgang til lønindeholdelse også for private krav, har fra tid til anden været fremme. Se herved Bet. 1201:1990 om modernisering og forenkling af tvangsfuldbyrdelsen og Bet. 1239:1992 om lønindeholdelse for private krav, begge med forslag fra den omtalte arbejdsgruppe under Retsplejerådet. Spørgsmålet om ændring af inkassoprocessen, således at der gives mulighed for direkte adgang til fogedretten, blev også behandlet af Småsagsudvalget i Bet. 1341:1997: Småsagsproces – Inkassoproces. Ingen af de nævnte forslag førte til lovgivning, men i kølvandet på Småsagsudvalgets betænkning afgav Advokatrådet og Den Danske Dommerforening i december 2002 en fælles henvendelse til Justitsministeriet med forslag til en forenklet procesform for fordringer under 50.000 kr., som Retspleje-

rådet på ministeriets anmodning inddrog i sine overvejelser. Disse overvejelser blev udmøntet i Bet. 1436:2004: Adgang til domstolene. Betænkningens udkast til regler om betalingspåkrav blev gennemført som L 450:2004 (L 219 2003-04).

Ved L 552:2005 blev § 641, stk. 1, ændret redaktionelt i forbindelse med kommunalreformen.

Ved L 554:2005 blev § 500, stk. 2, ændret i forbindelse med reformen af reglerne om fri proces m.v., og § 509, stk. 4, blev konsekvensændret som følge af L 216:2004 om pant og udlæg i andelsboliger m.v.

Ved L 560:2005 blev der indsat et nyt stk. 4 i § 538 a i forbindelse med indførelse af regler om fordringspant og virksomhedspant.

Ved L 279:2006 blev §§ 653 og 653 c ændret i forbindelse med gennemførelsen af dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/48/EF om håndhævelse af intellektuelle ejendomsrettigheder.

Som led i domstolsreformen skete der ved L 538:2006 – i hovedsagen tekniske – ændringer i §§ 494, stk. 1, 506, 597, stk. 3, 598, stk. 2, 631, stk. 2, 646, stk. 2, og 653 d.

I forbindelse med reglerne om digital tinglysning blev der ved L 539:2006 indsat et nyt 2. pkt. i § 478, stk. 4, og et nyt 3. pkt. i § 488, stk. 2. Ved følgeloven til Forældreansvarsloven, L 500:2007, blev § 478, stk. 1, nr. 3, og § 488, stk. 2, ændret. § 536 blev nyaffattet, og der blev indsat en ny § 537.

Ved L 518:2007 blev reglerne i §§ 477 a-d om betalingspåkrav justeret bl.a. i lyset af de erfaringer, der var indvundet siden reglerne ikrafttræden, ligesom der blev foretaget en redaktionel ændring i § 501, stk. 3.

I forbindelse med reformen af Rpl.s regler om advokater blev § 260 ændret således, at også andre end advokater kan møde for fordringshaveren i sager om betalingspåkrav, sager efter småsagsprocessen og (som også tidligere) under udlægsforretninger, jf. § 260, stk. 5.

Ved følgeloven til Forældelsesloven, L 523:2007, blev der indsat et nyt stk. 3 i § 490, ligesom § 527 blev ophævet, idet dens regler samtidig blev videreført i Forældelseslovens § 18.

Ved L 504:2009 blev der indsat et nyt 3. pkt. i § 488, stk. 2, og indsat et nyt stk. 2 i § 581.

Ved L 517:2009 blev der indsat et nyt nr. 8 i § 478, stk. 1.

Ved L 536:2010 blev der indsat et nyt 3. pkt. i § 585, stk. 1.

Ved L 718:2010 blev § 477 b, stk. 4, nr. 1, og § 477 d, stk. 1, ændret redaktionelt i forbindelse med indførelsen af regler om rekonstruktionsbehandling i Konkursloven.

Ved L 594:2011 blev § 538 b, stk. 1, 1. og 2. pkt., ændret redaktionelt og 3. pkt. ophævet i forbindelse med gennemførelse af Ægtefælleskifte-loven.

Ved L 614:2011 blev § 477 a, stk. 1, 1. pkt., ændret således, at grænsen for krav, der kan behandles efter reglerne om betalingspåkrav, blev hævet fra 50.000 kr. til 100.000 kr.

Ved L 600:2012 blev der foretaget konsekvensændringer af § 535, stk. 3, 1. pkt., § 536, stk. 1, 2. pkt., § 537, stk. 2, og § 596, stk. 2, 1. pkt., i forbindelse med de ændringer af forældreansvarsloven, der blev gennemført på grundlag af en evaluering af denne lov.

Ved L 1387:2012 blev behandling af sager om forbud fjernet fra fogedretten. I den forbindelse blev § 587, stk. 3-5, konsekvensændret, kapitel 57 blev nyaffattet, og der blev foretaget en konsekvensændring af § 653 d.

Ved L 1460:2013, følgeloven til Forbrugeraftaleloven, blev § 501, stk. 3, nr. 4, konsekvensændret.

Ved L 737:2014 blev der foretaget ændringer i § 477 f, § 478, stk. 4, § 488, stk. 2, §§ 566 og 567, § 569 samt §§ 584-586.

Ved L 739:2014 blev der foretaget ændringer i § 494, stk. 2, og § 497, stk. 3.

Ved L 270:2015 blev der foretaget ændringer i § 537.

Ved L 524:2015 blev der som følge af gennemførelsen af Forbrugerklageloven foretaget en redaktionel justering i § 478, stk. 1, nr. 8.

Ved L 1721:2016 blev der som følge af gennemførelsen af Tinglysningslovens § 37 a foretaget konsekvensrettelser af §§ 510, stk. 1, 518, stk. 2, 520, stk. 1, 589, stk. 1, og 592, stk. 2.

Ved L 426:2017 blev § 653 konsekvensrettet som følge af gennemførelsen af den nye markedsføringslov.

Ved L 665:2017 blev §§ 526, 538 a og 557 konsekvensrettet om følge af gennemførelsen af EU-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) Nr. 600/2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR).

Ved L 670:2017 blev der foretaget en ændring af § 495, stk. 1.

Ved L 1711:2018 blev kapitel 48 a som led i reformen af behandlingen af familieretlige sager med oprettelsen af Familieretshuset og familieretten ophævet og reglerne flyttet til kapitel 42 b, og en række bestemmelser blev som følge heraf konsekvensrettet, ligesom § 483 blev ophævet.

Ved L 962:2020 blev der indsat en ny § 448 h, § 478, stk. 1, blev ændret, og § 488, stk. 2, konsekvensændret som led i en opfølgning på etableringen af det nye familieretlige system.

Rpl. er senest bekendtgjort ved Lbkg. 938:2019.

Om dansk fogedret i tiden op til Rpl. henvises til *Nellemann: Læren om Execution*, 3. udg. 1896.

Dansk fogedret på grundlag af Rpl.s oprindelige regler er beskrevet af *H. Munch-Petersen: Den danske retspleje*, 1919 III, *E. Munch-Petersen:*

Tvangsfuldbyrdelse, 4. udg. 1948, *J.L. Frost*: Fogedforretninger, 2. udg. 1949 og *Bernhard Gomard*: Fogedret, 2. udg. 1966.

For en systematisk fremstilling af de gældende fogedretlige regler henvises til *Fogedret (1997)* og *Tvangsfuldbyrdelse (1997)* (som dog ikke kommer ind på tvangsauktionsreglerne), samt de mindre udførlige fremstillinger i *Kreditorforfølgning*, *Dansk Retspleje* og *Jesper Münther*: Fogedret.

Blandt fremstillinger om fogedretlige delemner henvises til *Jens Anker Andersen*: Auktioner, Udlæg, *Umiddelbare fogedforretninger*, *Hans Helge Beck Thomsen*: Brugeligt pant og *I Fogedretten*. Se også *Komm. Rpl.*

II. Rpl. kapitel 44 a (§§ 477 a-477 g)

Betalingspåkrav

A. Tredje afsnit, der alene rummer kapitel 44 a, er indsat ved L 450:2004 og ændret ved L 518:2007, L 718:2010, L 614:2011 og L 737:2014.

B. Forarbejder

Til L 450:2004

Bet. 1436:2004 s. 401 ff. og 543 ff., FT 2003-04 tillæg A s. 7497 f. og 7509.

Til L 518:2007

Lovforslag 150 FT 2006-07 (L 150, almindelige bemærkninger pkt. 2),

Til L 718:2010

Lovforslag 199 FT 2009-10 s. 145

Til L 614:2011

Lovforslag 201 FT 2010-11, 1. saml., s. 4 og 7.

Til L 737:2014

Lovforslag 178 FT 2013-14 s. 22, 24 og 124.

Baggrund

Allerede i 1905 blev der i Rigsdagen fremsat et privat lovforslag (RT 1904-05 tillæg A sp. 3035), som med forbillede i tysk rets regler om Mahnverfahren foreslog en særlig procedure for inddrivelse af ubestridte fordringer. Forslaget, hvis hovedindhold var, at fogedretten på en fordringshavers anmodning kunne afsige kendelse om, at der kunne foretages udpantning, hvis skyldneren ikke inden 2 uger efter forkyndelsen af kendelsen havde afgivet erklæring til fogedretten om, at han bestred fordringen, blev vedtaget i Landstinget, men nåede ikke at blive færdigbehandlet i Folketinget, inden rigsdagssamlingen sluttede.

Efter Rpl. var blevet gennemført, rettede forskellige handelsforeninger i 1920'erne henvendelse til Justitsministeriet for at få gennemført regler svarende til Mahnverfahren. Retsplejerådet, som Justitsministeriet forelagde spørgsmålet for, gik kraftigt imod forslaget, og

Justitsministeriet fandt det herefter betænkeligt at søge sådanne regler gennemført.

På grundlag af det forslag, som Retsplejerådet fremsatte i Bet. 698:1973 om behandlingen af borgerlige sager, blev Rpl.s regler om forberedelse af civile sager ved L 260:1979 ændret således, at retten kunne afsige dom på grundlag af stævningen, hvis sagsøgte ikke som pålagt rettidigt indleverede et svarskrift. Formålet med ændringen var at undgå den fordyrelse og det tidsspilde, som for parterne var forbundet med at skulle give møde blot til konstatering af, at sagsøgte ikke havde indsigelser mod påstanden i stævningen, og at give domstolene mulighed for en hurtigere og mere rationel behandling af det store flertal af sagerne, hvor indlevering af stævning alene tjente det formål at udstyre fordringshaveren med det fornødne eksekutionsgrundlag, jf. Bet. 698:1973 s. 9 ff.

I oktober 1988 fremkom Justitsministeriets spare- og forenklingssudvalg med et idekatalog, som indeholdt en lang række forslag inden for såvel strafferetsplejen som den civile retspleje. Navnlig på grundlag heraf overvejede Retsplejerådet i Bet. 1201:1990 en række fagedretlige spørgsmål, herunder på ny spørgsmålet om en særlig procedure for inddrivelse af ubestridte fordringer. Retsplejerådet tog ikke stilling til, om de forslag, som betænkningen indeholdt, burde gennemføres, og om de samlet udgjorde en rimelig afvejning af hensynene til fordringshaveren og skyldneren (bet. s. 6), men så det som sin opgave at vise, hvordan regler til gennemførelse af forslagene i idekataloget kunne udformes, og at vurdere de økonomiske og retlige konsekvenser af forslagene.

Retsplejerådets forslag til en særlig inkassoprocedure – som indebar, at fordringshaveren uden domstolens mellemkomst kunne lade et betalingspåkrav forkynde for skyldneren, og at dette kunne danne grundlag for tvangsfuldbyrdelse – stødte på modstand fra navnlig domstols- og advokatside og førte ikke til lovgivning.

I Bet. 1341:1997 fremsatte Småsagsudvalget forslag til en enstrenget inkassoproces for ikke-tvistige fordringer. I forslaget var det civilprocessuelle element (tilvejebringelse af dom) integreret i det fagedprocessuelle element (tvangsfuldbyrdelse ved foretagelse af udlæg). Forslaget – som isoleret set blev velvilligt modtaget – delte imidlertid skæbne med betænkningens hovedforslag om etablering af en særlig småsagsproces, som stødte på betydelig og bredt funderet modstand og derfor ikke førte til lovgivning.

I kølvandet på det forliste småsagsforslag indledte Den Danske Dommerforening og Advokatrådet drøftelser om en forenklet procesform for

fordringer under 50.000 kr., som førte til, at de to foreninger i december 2002 fremsendte et fælles forslag til Justitsministeriet. Efter forslaget skulle fordringshaveren eller dennes advokat kunne lade et betalingspåkrav forkynde for skyldneren. Det forkyndte påkrav skulle, hvis skyldneren ikke havde fremsat indsigelser, kunne indleveres til fogedretten med henblik på foretagelse af udlæg. Det forkyndte betalingspåkrav skulle kun have materiel retskraft, hvis der blev foretaget udlæg på grundlag af det.

Spørgsmålet om en forenklet inkassoprocess blev i foråret 2003 drøftet i Folketinget, som enstemmigt vedtog B 66 2002-03, hvorefter det blev pålagt regeringen at fremsætte lovforslag om en forenklet inkassoprocess i folketingsåret 2003-04. Det anføres i Retsudvalgets betænkning, FT 2002-03 tillæg B s. 1950, at »[d]er er enighed om, at det skal være lettere og billigere at inddrive pengekrav via domstolene, men det vil være hensigtsmæssigt ikke på forhånd at lægge sig fast på, at en forenklet inkassoprocess alene må bygge på Småsagsudvalgets forslag. ... regeringen kan inddrage andre forslag i overvejelserne vedrørende udarbejdelsen af lovforslaget, herunder det fælles forslag fra Advokatrådet og Dommerforeningen ...«.

Med udgangspunkt i Den Danske Dommerforenings og Advokatrådets fælles forslag fremsatte Retsplejerådet herefter i Bet. 1436:2004 et forslag til en særlig inkassoprocess. Forslaget omfattede – med tilhørende konsekvensændringer – indsættelsen af dels et nyt tredje afsnit i Rpl.s anden bog, Den borgerlige retspleje, med titlen *Betalingspåkrav*, dels et nyt kapitel 2 a i Retsafgiftsloven. Retsplejerådets forslag adskilte sig fra Dommerforeningen og Advokatrådets forslag navnlig derved, at domstolene blev inddraget allerede fra begyndelsen af forløbet, idet betalingspåkravet skulle indleveres til fogedretten og forkyndes ved dennes foranstaltning. Hertil kom, at betalingspåkravet, uanset om der blev foretaget udlæg på grundlag af det, skulle have samme bindende virkning som en dom (materiel retskraft).

Retsplejerådets forslag blev gennemført uændret som L 450:2004. Ikrafttrædelsen blev fastsat til 1. januar 2005 på grund af hensynet til at sikre, at de nødvendige it-understøttelsessystemer ved byretterne var til rådighed fra første færd. Ved de justeringer, som blev gennemført med L 518:2007, blev der taget højde for de erfaringer, som anvendelsen af reglerne havde givet, ligesom der blev rettet op på det forhold, at reglerne i sin tid var gennemført uden den nødvendige synkronisering med konkurslovens regler.

Placeringen som et selvstændigt afsnit i Rpl.s 2. bog, den borgerlige retspleje, efter 2. afsnit om rettergangsmåden og inden afsnittet

om tvangsfuldbyrdelse skyldes, at retsinstituttet betalingspåkrav har berøringsflader både til civile sager og til tvangsfuldbyrdelse, jf. Bet. 1436:2004 s. 413.

Efter reglerne i kapitel 44 a (§§ 477 a-477 g) har en fordringshaver mulighed for gennem fogedretten at lade et betalingspåkrav forkynde for skyldneren med henblik på, at dette kan danne grundlag for tvangsfuldbyrdelse, uden at det er nødvendigt at opnå (udeblivelses)dom over skyldneren. Rationalet bag reglerne er, at hovedparten af de mere end 80.000 udeblivelsesdomme, som byretterne årligt afsagde, alene tjente det formål at udstyre fordringshaveren med et eksekutionsgrundlag, og at langt de fleste af disse domme vedrørte pengekrav på under 50.000 kr. (den dagældende grænse for, at krav kunne behandles efter reglerne om betalingspåkrav).

Samtidig med gennemførelsen af reglerne i kapitel 44 a blev der indføjet korresponderende regler i Retsafgiftslovens kapitel 2 a. Hovedprincipperne i retsafgiftsreglerne er, at retsafgiften for fogedrettens behandling af et betalingspåkrav er lavere end afgiften for behandling til udeblivelsesdom af en tilsvarende retssag, og at den samlede afgift for rettens behandling af selve betalingspåkravet samt enten udlæg eller retssagsbehandling er lavere, når fordringshaveren samtidig med indleveringen af betalingspåkravet anmoder om behandling i én samlet sagsgang, end når han efter anmodning får betalingspåkravet retur og derefter ved særskilt anmodning iværksætter udlæg eller retssagsbehandling. Disse regler vil kun blive omtalt sporadisk i det følgende.

I forbindelse med reformen af Rpl.s afsnit om advokater blev reglerne om advokaterne møderetsmonopol lempet, således at nu også andre end advokater kan give møde for fordringshaveren i sager om betalingspåkrav, sager, der behandles efter småsagsprocessen, jf. Rpl. § 260, stk. 5.

Ved L 614:2011 blev beløbsgrænsen for de krav, der kan behandles efter reglerne om betalingspåkrav, forhøjet til 100.000 kr. Formålet hermed var at gøre reglerne anvendelige i flere sager og derigennem lempe advokaters møderetsmonopol, idet ændringen ville gøre det muligt for inkassobureauer at møde i flere sager. Ændringen er ikke blevet fulgt af en tilsvarende justering af grænsen for, hvilke sager der kan behandles efter reglerne om småsager, jf. §§ 400-410.

§ 477 a *Reglerne i dette kapitel kan^[1] anvendes ved inddrivelse af forfaldne pengekrav^[2] på højst 100.000 kr.,^[3] når fordringshaveren ikke forventer, at skyldneren har indsigelser mod*

kravet eller vil gøre modkrav gældende.[4] Renter og omkostninger medregnes ikke ved opgørelsen af kravets værdi.[5]

Stk. 2. *Er der angivet flere skyldnere i samme betalingspåkrav, anvendes reglerne i §§ 477 d-477 f for hver skyldner for sig.[6]*

A. Stk. 1 blev indsat ved L 450:2004, stk. 2 ved L 518:2007. Stk. 1 blev ændret ved L 614:2011.

B. Forarbejder

Til L 450:2004

Bet. 1436:2004 s. 543 f., FT 2003-04 tillæg A s. 7497 f. og 7509.

Til L 518:2007

FT 2006-07 tillæg A s. 4939 (L 150, specielle bemærkninger til forslagets § 1, nr. 7).

Til L 614:2011

Lovforslag 201 FT 2010-11, 1. saml., s. 4 og 7.

1. Anvendelsen af reglerne om betalingspåkrav er fakultativ. Det står således fordringshaveren frit for, om han vil benytte sig af reglerne, eller om han alternativt ønsker at anlægge retssag mod skyldneren med henblik på at opnå (udeblivelses)dom over denne. Det forhold, at fordringshaveren vælger retssagen i en situation, hvor der var mulighed for at indlevere et (for skyldneren billigere) betalingspåkrav, kan ikke begrunde, at fordringshaveren ikke tilkendes sædvanlige sagsomkostninger, jf. U 2007.1695 Ø.

Reglerne om betalingspåkrav kan anvendes i alle sager, der henhører under de almindelige domstole, det vil i praksis sige byretterne og Sø- og Handelsretten, jf. Rpl. § 1. Reglerne kan også anvendes for krav, der efter deres art henhører under boligret, jf. Lejelovens § 112, der henviser til Rpl.s regler. Dette indebærer, at fordringshaveren kan indlevere et betalingspåkrav i en formodet utvistig lejesag (fx om en fraflytningsregning) til skyldnerens aktuelle bopælsværneting, jf. U 2005.2293 V. Fremkommer skyldneren med indsigelse, således at sagen skal fortsættes som småsag eller efter almindelige regler, må sagen i givet fald henvises til den faste ejendoms værneting, jf. U 2009.1688 Ø.

Det forhold, at fordringshaveren i forvejen har et fundament for sit krav, afskærer ham ikke fra at indlevere et betalingspåkrav, jf. U 2006.2453 V (om en restfordring efter Kreditaftaleloven) samt U 2016.929 V (om et afløst pantebrev) og U 2016.1021 Ø (om et frivilligt forlig), og derfor formentlig heller ikke fra at indlevere stævning. Interessen heri består selvsagt i, at fordringshaveren ved at skaffe sig et

betalingspåkrav med påtegning efter § 477 e, stk. 2, eller en (udeblivel-
ses)dom garderer sig mod indsigelser under en senere fogedforretning,
jf. § 501, stk. 2. Det må imidlertid, jf. Bet. 839:1978 s. 100 (som afgørel-
sen citerer), antages, at fordringshaveren ikke under betalingspåkravs-
sagen kan få tilkendt sagsomkostninger, herunder formentlig heller ikke
godtgørelse af retsafgifter.

Indlevering af et betalingspåkrav til fogedretten er et retsligt skridt,
der efter Forældelseslovens § 16 afbryder forældelse på samme måde som
fx anlæg af retssag, jf. (om den dagældende bestemmelse i 1908-lovens
§ 2, 2. pkt.) FT 2003-04 tillæg A s. 7510. Jf. note 1 til § 477 b.

2. Grundlaget for kravet er uden betydning. Reglerne om betalingspåkrav
kan således anvendes, uanset om kravet fx støttes på en kontraktlig for-
pligtelse, en skadegørende handling eller en offentligretlig for-
pligtelse.

Om, hvornår gæld er forfalden, se note 22 til § 478.

Kravet må ikke være betinget, jf. FT 2003-04 tillæg A s. 7499 og 7509,
hverken af en modydelse fra fordringshaveren eller af andet.

3. I beløbsbegrænsningen på 100.000 kr. medregnes ikke renter og
omkostninger, jf. bestemmelsens 2. pkt. og note 5 nedenfor. Et beta-
lingspåkrav kan indleveres for et krav, som i sig selv er et rentekrav. En
sådan situation kan foreligge, fx hvis hovedstolen er betalt, og der såle-
des alene tilbagestår et rentekrav, eller hvis betalingspåkravet indleveres
for at afbryde den 3-årige forældelse af renter, der er påløbet et krav,
for hvilket der foreligger et særligt retsgrundlag. Også i sådanne tilfælde
gælder begrænsningen til 100.000 kr.

Overstiger fordringshaverens krav 100.000 kr., afhænger det af almin-
delige regler om udstykning, om fordringshaveren kan vælge alene at
indtale en del af kravet, jf. herom *Civilprocessen* s. 797 ff. Hvis fordrings-
haveren i et tilfælde, hvor de almindelige betingelser for udstykning ikke
er opfyldt, vælger at nøjes med at indtale en del af det samlede krav,
som overholder beløbsbegrænsningen, er virkningen efter almindelige
regler om retskraft som udgangspunkt, at fordringshaveren – hvis beta-
lingspåkravet får bindende virkning efter § 477 e, stk. 3 – er afskåret fra
senere at gøre det overskydende beløb gældende mod skyldneren, jf. FT
2003-04 tillæg A s. 7509. Fogedretten skal således ikke ved modtagelsen
af betalingspåkravet tage stilling til, om betingelserne for udstykning er
opfyldt, jf. hertil U 2020.289 V.

Har fordringshaveren flere forskellige krav mod samme skyldner,
er der intet til hinder for, at fordringshaveren indgiver selvstændige
betalingspåkrav vedrørende hvert enkelt af disse krav, blot disse hver

for sig overholder beløbsbegrænsningen, jf. fx U 2018.2496 V. Der skal i sådanne tilfælde betales særskilt retsafgift vedrørende hvert enkelt betalingspåkrav, jf. Retsafgiftslovens § 15 a, stk. 1. I U 2020.2743 V havde rekvirenten, EuroPark A/S, fremsendt ét betalingspåkrav omfattende i alt 18 nærmere specificerede sager vedrørende manglende betaling af kontrolgebyr med tillæg af omkostninger i form af rykker- og inkasso-gebyrer mv. Fogedretten afviste betalingspåkravet, bl.a. med henvisning til at EuroPark efter et vist antal fordringer måtte indse, at det ikke ville tjene noget rimeligt formål at sende rykkere vedrørende fremtidige parkeringer (altså en argumentation, der – uden at det siges direkte – ligger på linje med den, der ligger bag bestemmelsen i rentelovens § 9 b, stk. 2, 2. pkt., der begrænser retten til gebyr for rykkere, der sendes til en skyldner, der er i permanent misligholdelse), Landsretten fandt, at der efter de oplysninger, der fremgik af betalingspåkravet om fordringens sammensætning og opgørelse ikke. at der var grundlag for at afvise betalingspåkravet.

Fordringshaveren kan også vælge at indlevere et betalingspåkrav, der omfatter flere selvstændige krav, der tilsammen overholder beløbsbegrænsningen. Der skal i sådanne tilfælde kun betales en retsafgift. Har skyldneren i et sådant tilfælde indsigelse mod blot et enkelt af kravene, vil betalingspåkravet blive afvist i sin helhed. Dette gælder, uanset om skyldnerens indsigelse udtrykkeligt er begrænset således, at den alene angår et enkelt eller enkelte af de krav, som betalingspåkravet omfatter. Jf. også note 1 til § 477 e.

Fremgår det af betalingspåkravet, at fordringshaveren gør et krav gældende, der overstiger beløbsbegrænsningen, skal fogedretten afvise sagen, jf. § 477 c, stk. 1.

4. Den forenkledede inkassoproces kan ikke anvendes, hvis fordringshaveren forventer, at skyldneren vil fremsætte – begrundede eller åbenbart ubegrundede – indsigelser mod kravet. Fordringshaveren må i sådanne tilfælde som hidtil indlevere stævning til retten.

Vedrørende spørgsmålet om inkasso af bestridte fordringer, se U 2004.99 H og hertil *Pia Birkegård*: Adv. 2004.156 f. samt *Inkassoloven* s. 76 ff.

5. Betalingspåkravet vil således typisk angå kravets hovedstol. I FM 2018.32 Ø havde rekvirenten, et boligselskab, under hovedstolen, der vedrørte rekvirentens krav mod skyldneren efter dennes udsættelse af et lejemål, medtaget omkostninger til advokatbistand under den forudgående udsættelsesforretning. Dette fandtes uberettiget, idet

kravet kunne have været opgjort under udsættelsesforretningen, i hvilken forbindelse fogedretten måtte have taget stilling til det.

Der er adgang til at indlevere et betalingspåkrav, der alene vedrører et krav på renter. Dette vil kunne være praktisk i tilfælde, hvor hovedstolen er betalt, således at der alene tilbagesår et rentekrav (eller et krav på omkostninger), eller hvor der foreligger et særligt retsgrundlag for hovedstolen, og påkravet indleveres med henblik på at afbryde forældelse af senere påløbne renter. I sådanne tilfælde omfattes kravet på renter (eller omkostninger) af beløbsbegrænsningen i 1. pkt. Jf. i øvrigt note 3.

I løbende kreditforhold, hvor der er aftalt en kreditrente, må et kreditrentebeløb henregnes til hovedstolen og kan således ikke kræves udskilt, jf. U 2008.54 Ø. I U 2012.2851 Ø, hvor kravet bestod af to fakturabeløb med tilskrevne renter, blev udgangspunktet om særskilt angivelse af hovedstol og renter fastholdt.

»Omkostninger« omfatter såvel udenretlige inkassoomkostninger som sagsomkostninger ved domstolsbehandlingen, jf. FT 2003-04 tillæg A s. 7499. Udenretlige inkassoomkostninger må i denne forbindelse omfatte udgifter ved såvel egeninkasso som fremmedinkasso, og i sidstnævnte tilfælde uanset om der er tale om udgifter til et inkassobureau eller advokat. Dette harmonerer med U 2003.1350 V (der fastslog, at krav om dækning af omkostninger ved udenretlig inddrivelse og om betaling af rykker- og inkasogebyr ikke indgår i grundlaget for retsafgiftsberegningen, uanset at fordringshaveren har nedlagt særskilt påstand herom), se også *Rentelovkommentaren* s. 273 f., men se anderledes U 2004.2510 V omtalt note 6 til § 477 c.

Om fogedrettens fastsættelse af sagsomkostninger, se note 6 til § 477 c.

6. Reglerne om betalingspåkrav regulerede i deres oprindelige skikkelse ikke spørgsmålet, om et betalingspåkrav kunne rette sig mod flere skyldnere, og spørgsmålet var heller ikke behandlet i forarbejderne. Det var imidlertid forudsat i § 2, 2. pkt., i Bkg. 1194:2004, at der kunne angives mere end en skyldner i samme påkrav. Retspraksis antog, at det var muligt at indlevere et betalingspåkrav, der omfattede flere skyldnere, men at det var en betingelse herfor, at den fogedret, som modtog betalingspåkravet, var værneting for samtlige skyldnere. Var denne betingelse ikke opfyldt, var konsekvensen afvisning af betalingspåkravet i dets helhed, jf. U 2005.1947 Ø og U 2006.973 Ø.

Ved L 518:2007 blev retsstillingen klargjort gennem indsættelse af stk. 2. Det fremgår af bestemmelsens formulering, at det kun er reglerne i Rpl. §§ 477 d-477 f, der skal anvendes for hver skyldner for sig. Reg-

lerne i § 477 a, stk. 1, og §§ 477 b og c skal således anvendes for betalingspåkravet under ét, uanset om der er angivet én eller flere skyldnere deri.

At reglerne i § 477 a, stk. 1, skal anvendes for betalingspåkravet som helhed, indebærer, at der for alle skyldneres vedkommende skal være tale om inddrivelse af forfaldne pengekrav, at der ved ét betalingspåkrav højst kan kræves betaling af i alt 100.000 kr. (ekskl. renter og omkostninger), uanset om dette sker hos den ene eller hos begge (alle) skyldnerne, og at fordringshaveren for ingen af skyldnerne forventer, at de har indsigelser mod kravet eller vil gøre modkrav gældende.

At § 477 b skal anvendes for betalingspåkravet som helhed, indebærer bl.a., at fogedretten skal være stedligt kompetent efter § 477 b, stk. 1, i forhold til alle skyldnere, herunder i medfør af bestemmelserne i Rpl. kapitel 23 om sammenlægning af krav (kumulation). Et betalingspåkrav kan således som udgangspunkt indleveres til enhver fogedret, der er stedligt kompetent i forhold til én af skyldnerne, forudsat at der er værneting i Danmark for alle skyldnerne, jf. Rpl. § 250, stk. 1, nr. 1 og 2. Hvis fordringshaveren har anmodet om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, følger det af § 477 b, stk. 1, 2. pkt., at fogedretten tillige skal være stedligt kompetent i forhold til samtlige skyldnere efter Rpl. § 487, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt. Som følge heraf vil fordringshaveren som udgangspunkt kun kunne anmode om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, hvis alle skyldnerne har hjemting eller driver erhvervsmæssig virksomhed i retskredsen, jf. Rpl. § 487, stk. 1, nr. 1 og 2. Er denne betingelse ikke opfyldt, må fordringshaveren enten indlevere flere betalingspåkrav til forskellige fogedretter eller undlade at anmode om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning. Jf. note 2 til § 477 b.

Også kravet i § 477 b, stk. 2, om, at der, før betalingspåkravet indleveres til fogedretten, skal være sendt en påkravsskrivelse til skyldneren, skal være opfyldt i forhold til alle skyldnerne.

Opfylder betalingspåkravet ikke kravene i §§ 477 a, stk. 1, og 477 b i forhold til alle skyldnerne, afviser fogedretten betalingspåkravet i dets helhed efter § 477 c. Det samme gælder, hvis fordringshaverens krav er uklart eller ikke findes begrundet i sagsfremstillingen, eller sagsfremstillingen må antages i væsentlige henseender at være urigtig, for så vidt angår en eller flere af skyldnerne, jf. § 477 c, stk. 1, 2. pkt. Betalingspåkravet kan ikke afvises efter § 477 c alene for nogle skyldneres vedkommende. Fogedretten kan efter § 477 c, stk. 2, indrømme fordringshaveren en frist til at afhjælpe mangler, og en afhjælpning kan også bestå i, at fordringshaveren lader nogle af skyldnerne udgå af betalingspåkravet. Fogedretten kan endvidere efter § 477 c, stk. 3, henvise betalingspåkravet i dets helhed til en fogedret, der er stedligt kompetent i forhold til alle skyldnerne.

Reglerne i §§ 477 d-477 f skal som nævnt anvendes for hver skyldner for sig. Det afgøres således for hver skyldner for sig, om forkyndelse af betalingspåkravet skal undlades efter § 477 d, stk. 1, fordi udlæg er udelukket efter Rpl. § 490 eller efter Konkurslovens regler, og fordringshaveren har anmodet om, at forkyndelse i så fald undlades. Endvidere sker en eventuel afvisning efter § 477 d, stk. 2, på grund af unøjagtig angivelse af skyldnerens navn og adresse i givet fald alene, for så vidt angår den eller de skyldnere, unøjagtigheden angår, således at betalingspåkravet i givet fald forkyndes for den eller de andre skyldnere.

Fristen efter § 477 e, stk. 1, for at fremkomme med indsigelser mod kravet regnes for hver skyldner fra den dag, hvor betalingspåkravet blev forkyndt for ham. Påtegning efter § 477 e, stk. 2, 1. pkt., om, at der ikke rettidigt er fremkommet indsigelser, gives for den enkelte skyldner, der ikke har gjort indsigelse inden for den frist, der gælder for ham, og udlæg iværksættes i givet fald efter § 477 e, stk. 2, 2. pkt., i forhold til disse skyldnere. Fristen for genoptagelse efter § 477 e, stk. 4, regnes også for hver skyldner i forhold til, hvornår betalingspåkravet har fået påtegning om, at han ikke rettidigt er fremkommet med indsigelser, og i givet fald genoptages sagen kun, for så vidt angår skyldnere, der anmoder herom. Tilsvarende overgår sagen efter § 477 f til retssagsbehandling for hver skyldner, der rettidigt fremkommer med indsigelser, eller for hvem sagen genoptages.

§ 477 a, stk. 2, angår situationer, hvor de flere skyldnere kan disponere hver for sig. Foreligger der nødvendigt procesfællesskab, jf. bl.a. Rpl. § 255, stk. 2, mellem de personer, som er angivet i betalingspåkravet, må kravet således som udgangspunkt behandles samlet for de pågældende skyldnere.

§ 477 b *Inddrivelsen indledes ved indlevering^[1] af betalingspåkrav til fogedretten i en retskreds, hvor der er værning efter kapitel 22 og 23.^[2] Såfremt fordringshaveren anmoder om, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning, jf. stk. 4, nr. 2,^[3] skal betalingspåkravet dog indleveres til fogedretten i en retskreds, hvor der endvidere er værning efter § 487, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt.^[4]*

Stk. 2. *Før betalingspåkravet indleveres til fogedretten, skal der til skyldneren være sendt en påkravsskrivelse, der opfylder betingelserne i § 10, stk. 2 og 3, i lov om inkassovirksomhed,^[5] og den frist, der er nævnt i § 10, stk. 3, i lov om inkassovirksomhed, skal være udløbet, jf. dog § 11 i lov om inkassovirksomhed.^[6]*

Stk. 3. *Betalingspåkravet skal indeholde*

- 1) parternes navn og adresse,[7] herunder angivelse af en postadresse i Danmark, hvortil meddelelser til fordringshaveren vedrørende sagen kan sendes, og hvor forkyndelse kan ske,[8]
- 2) angivelse af den ret, ved hvilken inddrivelsen indledes,
- 3) fordringshaverens krav[9] og
- 4) en kort fremstilling af de faktiske og retlige omstændigheder, hvorpå kravet støttes.[10]

Stk. 4. *Betalingspåkravet skal endvidere indeholde oplysning om,*

- 1) *hvorvidt fordringshaveren ønsker betalingspåkravet forkyndt for skyldneren, såfremt udlæg er udelukket efter § 490 eller konkurslovens §§ 16, 16 a, 31, 171 eller 207,[11]*
- 2) *hvorvidt fordringshaveren ønsker, at udlæg iværksættes uden fornyet anmodning fra fordringshaveren, såfremt skyldneren ikke fremsætter indsigelser,[12] og*
- 3) *hvorvidt fordringshaveren ønsker, at retssagsbehandling indledes på grundlag af betalingspåkravet uden indlevering af stævning, såfremt skyldneren fremsætter indsigelser.[13]*

Stk. 5. *Domstolsstyrelsen kan fastsætte nærmere regler om betalingspåkravets udformning, herunder om anvendelse af særlige blanketter og om indlevering af kopier af betalingspåkravet.[14]*

Stk. 6. *Fogedretten vejleder om udfyldning af blanketter.[15]*

A. Bestemmelsen blev indsat ved L 450:2004. Ved L 518:2007 blev der i stk. 1, 1. pkt., tilføjet en henvisning til Rpl. kapitel 23, stk. 1, 2. pkt., og stk. 3 blev ændret redaktionelt, ligesom stk. 4 blev suppleret med en henvisning til Konkurslovens regler om udelukkelse af udlæg.

B. Forarbejder

Til L 450:2004

Bet. 1436:2004 s. 544 ff., FT 2003-04 tillæg A s. 7499 f. og 7510 f.

Til L 518:2007

FT 2006-07 tillæg A s. 4940 f.

1. **Betalingspåkravet skal udfærdiges på den blanket, som Domstolsstyrelsen har udarbejdet, og som er optaget som bilag 1 til Bkg. 352:2015 (der med virkning fra 1. juni 2015 afløser Bkg. 646:2007), jf. note 14.**

Betalingspåkravet skal indleveres af fordringshaveren selv eller af en person, der efter reglerne i Rpl. § 260 er berettiget til at repræsentere andre i forhold til retten. Efter denne bestemmelses stk. 5 som affattet ved L 520:2007 kan en part i bl.a. sager om betalingspåkrav møde ved

andre end advokater og de personer, der er nævnt i stk. 3. Dette betyder i praksis, at navnlig inkassobureauer, der har autorisation efter Lov om inkassovirksomhed, kan indlevere betalingspåkrav til fogedretten. Om betydningen heraf for fastsættelsen af inddrivelsesomkostninger, se note 6 til § 477 c.

Indlevering af betalingspåkrav til fogedretten er et retsligt skridt, der afbryder forældelse, jf. bl.a. Forældelseslovens § 16, jf. om den dagældende bestemmelse i 1908-lovens § 2, 2. pkt., FT 2003-04 tillæg A s. 7510. Se dog note 1 til § 477 f.

Fremsætter skyldneren ikke rettidigt indsigelser mod kravet, og får betalingspåkravet derfor fogedrettens påtegning efter § 477 e, stk. 2, har betalingspåkravet samme bindende virkning som en dom, jf. § 477 e, stk. 3, og note 7 til denne bestemmelse.

Fremsætter skyldneren rettidigt indsigelse, sidestilles betalingspåkravet med en stævning, hvis fordringshaveren har anmodet om, at der indledes retssagsbehandling på grundlag af betalingspåkravet, jf. § 477 f, 1. pkt., og note 1 hertil.

Et betalingspåkrav sidestilles med en stævning også i relation til Domsforordningens art. 45, stk. 1, litra b, dvs. at et betalingspåkrav med påtegning efter § 477 e, stk. 3, kan danne grundlag for fuldbyrdelse efter Domsforordningen, jf. *Ketilbjørn Hertz: Bruxelles I-forordningen* s. 437 f.

2. Hvis fordringshaveren med forkyndelsen af betalingspåkravet alene tilsigter at opnå et tvangsfuldbyrdsgrundlag, kan betalingspåkravet indleveres til fogedretten i enhver retskreds, hvor der er værneting efter Rpl. kapitel 22, dvs. såvel til skyldnerens hjemting, jf. §§ 235-236 og 238-240, som et undtagelsesværneting, dvs. §§ 237 og 242-246. Om værnetingsreglerne, se nærmere *Civilprocessen* s. 101 ff. Hvis fordringshaveren ønsker udlæg iværksat uden fornyet anmodning, fører reglen i 2. pkt. til, at betalingspåkravet må indleveres til skyldnerens hjemting eller erhvervsværneting efter § 237, jf. også note 4 nedenfor. Henvisningen til kapitel 22 angår kun de materielle værnetingsbestemmelser, ikke sagsbehandlingsreglerne i § 248, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, jf. § 477 c, stk. 1, og note 1 til denne bestemmelse. Imidlertid blev der ved L 518:2007 i § 477 c, stk. 3, tilvejebragt den nødvendige hjemmel til, at den fogedret, som ikke har stedlig kompetence til at behandle et indleveret betalingspåkrav, kan henvise behandlingen af dette til en fogedret, der har den fornødne kompetence.

Er der flere skyldnere for samme fordring, kan fordringshaveren indlevere et særskilt betalingspåkrav for hver skyldner. Dette vil udløse en retsafgift på 400 kr., jf. Retsafgiftslovens § 15 a, stk. 1, for hvert betalingspåkrav, og påkravene skal indleveres til hver enkelt skyldners værneting. Fordringshaveren kan imidlertid også vælge at indlevere ét betalingspåkrav, hvori samtlige skyldnere er anført som forpligtede. I sådanne tilfælde udløses kun én retsafgift, ligesom betalingspåkravet kan indleveres til enhver fogedret, som er værneting for en af skyldnerne, jf. Rpl. § 250, stk. 1, og henvisningen til Rpl. kapitel 23, som blev indføjet ved L 518:2007 (foranlediget af U 2005.1947 Ø, der således er henvist til retshistorien). Denne mulighed består imidlertid kun i de tilfælde, hvor fordringshaveren har oplyst, at han ikke ønsker udlæg iværksat uden fornyet anmodning, jf. stk. 4, nr. 2, og note 13 nedenfor.

Fogedretten skal af egen drift påse, at den er rette værneting, jf. § 477 c og note 1 til denne bestemmelse.

3. Jf. note 13.

4. At der, når fordringshaveren har oplyst, at han ønsker udlæg iværksat uden fornyet anmodning, skal være værneting både efter Rpl. kapitel 22 og efter § 487, stk. 1, indebærer, at kun de værneting, som er nævnt i § 487, stk. 1, nr. 1 (skyldnerens hjemting) og nr. 2 (skyldnerens erhvervsværneting, jf. § 237), er anvendelige. Indleveres betalingspåkravet til en anden fogedret end en af de nævnte, skal det afvises, jf. § 477 c og note 1 til denne bestemmelse. Udvidelsen af 1. pkt. til tillige at omfatte værneting efter Rpl. kapitel 23 (kumulation) ved L 518:2007 er således uden betydning i dette tilfælde.

5. Bestemmelsen indebærer, at der skal være sendt en påkravsskrivelse til skyldneren, der tydeligt indeholder alle oplysninger, som er nødvendige for, at skyldneren kan identificere det fremsatte krav og bedømme retmæssigheden, herunder opgørelsen af kravet. I Bet. 1321/1996 s. 89 er kravene nærmere udmøntet således: »Fordringshavers og skyldners navn skal altid angives. Endvidere skal skrivelsen indeholde præcise oplysninger om det forhold, kravet støttes på, herunder i givet fald på hvilken måde en aftale er misligholdt. ... Er der tale om pengekrav, skal kravet specificeres i hovedstol og rente. Kræves der inkassoomkostninger, ..., skal disse omkostninger nævnes særskilt. Omfatter kravet flere forskellige gældsposter til samme kreditor, skal hvert enkelt forhold behandles for sig. Endvidere skal grundlaget for renteberegningen angives. Der skal således oplyses om anvendte rentesatser, og fra hvilken

dato rente er beregnet, bl.a. således at skyldner kan kontrollere, at der ikke opkræves forældede renter. Det anførte gælder for såvel morarente som kreditrente. Beregning af rente er reguleret i renteloven. Ved påløbne renter skal der oplyses om det rentebeløb, som skyldneren skal betale. Oplysninger om eventuel fremtidig rente kan ske ved at angive rentesatsen.«

Efter udformningen af § 477 b gælder kravet om en forudgående påkravsskrivelse ubetinget, det vil – i modsætning til, hvad der er tilfældet efter Inkassoloven – sige også i de tilfælde, hvor der er tale om inddrivelse af et pengekrav ved egeninkasso, og det således er fordringshaveren selv, der indleverer betalingskravet.

6. At påkravsfristen i Inkassoloven skal iagttages, betyder, at betalingspåkravet som udgangspunkt først kan indleveres til fogedretten, 10 dage efter at påkravsskrivelsen er afsendt til skyldneren. Dette gælder dog ikke, hvis overholdelse af fristen vil medføre en nærliggende risiko for, at fordringen ikke vil kunne inddrives, jf. Inkassolovens § 11. I sammenhæng med betalingspåkrav kunne der være tale om, at det var nødvendigt at indlevere betalingspåkravet straks for at undgå forældelse af fordringen, jf. Bet. 1321:1996 s. 91 og FM 2011.291 V.

7. Kravet om angivelse af parternes navne og adresser tjener til sikring af, at parterne kan identificeres entydigt. Mindre fejl i angivelsen af skyldnerens bopæl tillægges dog ikke altid betydning, jf. U 1964.347 Ø (stævning, hvor sagsøgte bopæl var angivet som Tingvej 7, blev forkyndt for sagsøgte på denne adresse. Sagsøgte oplyste, at det rettelig var hans arbejdsadresse, og at han boede Tingvej 9. Landsretten fandt – modsat byretten – betingelserne for udeblivelsesdom opfyldt) og FM 2009.88 V (»Guldsmedegården v/T. Dedenroth« var tilstrækkelig identifikation af skyldneren).

Om spørgsmålet, i hvilket omfang en dom over en sammenslutning kan fuldbyrdes over for sammenslutningens medlemmer, se note 3 til § 478 og note 4 B til § 501.

Se i øvrigt om partsangivelser i stævninger *Civilprocessen* s. 230 ff. og *Komm. Rpl. I* note 6 ad § 348.

8. Kravet om angivelse af en postadresse i Danmark omfatter også fordringshavere med bopæl uden for Danmark og skal gøre det lettere for fogedretten at sende meddelelser til fordringshaveren, jf. Bet. 698/1973 s. 131 f. Er fordringshaveren repræsenteret af en advokat, hvis navn og forretningssted fremgår af betalingspåkravet, er en udtrykkelig angivelse

af, at fogedretten kan sende meddelelser til denne, næppe nødvendig, jf. *Michael Lunn og C. C. Duus: J 1979.512.*

9. Jf. § 477 a note 2 og 3.

10. Formuleringen svarer til den, der før L 414:1997 blev anvendt i Rpl. § 348, stk. 2, nr. 4. I inkassosager indebærer formuleringen imidlertid ikke nogen ændring i forhold til det, som hidtil har været praksis, jf. Retsplejerådets udkast til ny § 348, stk. 3, i Bet. 1401/2001 s. 410 med bemærkninger s. 487, hvorefter sagsøgeren, hvis han angiver, at sagsøgte forventes ikke at fremsætte indsigelser mod det påstævnedes krav, kan nøjes med en kort sagsfremstilling. Der skal ikke vedlægges dokumentation for kravet, og forpligtelsen til at anføre en kort sagsfremstilling kan ikke opfyldes ved henvisning til bilag, der er vedlagt betalingspåkravet, jf. Bkg. 352:2015 § 3. En sagsfremstilling, hvori rekvirenten har angivet de faktiske omstændigheder, der kan have betydning for bedømmelsen af kravet, er tilstrækkelig (og betalingspåkravet kan dermed ikke afvises), uanset at skyldneren muligt kan tænkes at fremsætte indsigelser, jf. FM 2017.234 V, FM 2019.82 V og U 2019.3226 V (hvor et vilkår om en kreditrente på 150 pct. p.a. fremgik af sagsfremstillingen, hvorfor skyldneren »efter betalingspåkravets indhold således [havde] mulighed for at vurdere denne del af kravets størrelse og rigtighed«).

U 2012.2472 V: Både foged- og landsret fandt, at en sagsfremstilling, hvoraf det fremgik, at kreditor havde beregnet rykker- og inkassogebyr samt udenretlige inddrivelsesomkostninger og renter, for at være tilstrækkelig klar måtte indeholde oplysning om størrelsen af de beregnede beløb. I tråd hermed U 2019.1269 Ø, hvor landsretten stadfæstede fogedrettens afvisning af et betalingspåkrav under henvisning til, at det var utilstrækkeligt, at rekvirenten i sagsfremstillingen havde anført, at der var beregnet renter i en nærmere angivet periode, når der var tale om flere fakturaer, idet angivelsen ikke muliggjorde efterprøvelse af renteberegningen.

U 2013.697 Ø: Landsretten fandt, at en sagsfremstilling, hvorefter kravet skyldtes »i henhold til fakturaer vedr. DIV. VARER faktureret i perioden fra den 2012-03-16 til den 2012-04-10 med senest forfald den 2012-04-19«, konkretiserede kreditors krav i fornødent omfang, og i U 2014.676 Ø fandt landsretten en sagsfremstilling, der indeholdt henvisning til nummeret på en kontrolafgift og oplysning om, at beløbet skyldtes for parkering i strid med opslået skiltning, tilstrækkelig.

FM 2018.48 V: Landsretten tiltrådte, at fogedretten havde afvist et betalingspåkrav, hvori sagsfremstillingen var utilstrækkelig, idet rekvirenten, der krævede rente fra

datoen for en udstedt faktura, alene havde anført herom, at forfaldsdatoen var angivet i fakturaen, idet det herefter måtte lægges til grund, at rekvirenten ensidigt havde angivet forfaldsdatoen, der således ikke kunne anses for at være »fastsat i forvejen«, jf. rentelovens § 3, stk. 1. Se i samme retning FM 2019.25 V, hvor landsretten tiltrådte, at fogedretten efter korrespondance med rekvirenten havde afvist et betalingspåkrav, der var indleveret den 24. januar 2018, og som vedrørte et krav i anledning af en flytteopgørelse, der var dateret den 13. januar 2015, og hvor sidste rettidige betalingsdag var angivet til den 27. januar 2015, idet kravet måtte anses for at være forældet.

U 2019.3226 V: Et betalingspåkrav indeholdt ikke nogen nærmere angivelse af grundlaget for at opkræve en skyldner, der var forbruger, 39 pct. p.a. i morarente, og blev derfor afvist, for så vidt angik denne del af kravet.

11. I sin oprindelige skikkelse åbnede bestemmelsen alene mulighed for, at fordringshaveren angav, at han ikke ønskede betalingspåkravet forkyndt for skyldneren, hvis denne havde afgivet insolvenserklæring, jf. Rpl. § 490. Hverken Bet. 1436:2004 eller lovforslagsbemærkningerne indeholder spor af overvejelser om årsagen til, at udlægshindringer efter Konkurslovens regler (anmeldt betalingsstandsning (Konkurslovens § 16, stk. 1), konkursbehandling (Konkurslovens § 31, stk. 1), åbnet tvangsakkordforhandling (Konkurslovens § 171, stk. 1) eller indledt gældssanerings sag (Konkurslovens § 207, stk. 1)) ikke var omfattet af bestemmelsen, og det må således nøgternt konstateres, at dette beroede på en fejl. Ved justeringen med L 518:2007 blev bestemmelsens anvendelsesområde imidlertid udvidet, således at den nu også medtager de tilfælde, hvor udlæg er udelukket efter konkurslovens regler (nu Konkurslovens §§ 12 c, stk. 1, 31, stk. 1, og 207, stk. 1).

At betalingspåkravet forkyndes for skyldneren, uden at denne fremkommer med indsigelser, kan ikke erstatte en anmeldelse i skyldnerens konkursbo, og fogedrettens påtegning efter § 477 e, stk. 2, kan ikke være bindende for boet under fordringsprøvelsen. Den retsafgift, som fordringshaveren har betalt i forbindelse med indleveringen af betalingspåkravet, har fogedretten ikke hjemmel til at tilbagebetale, og afgiften vil formentlig hverken kunne gøres gældende mod skyldneren personlig eller anmeldes i dennes konkursbo, jf. U 1983.724 H og *Konkurslovkommentaren* s. 435.

12. Hvis fordringshaveren har oplyst, at han ikke ønsker udlæg iværksat uden fornyet anmodning, vil fogedretten efter udløbet af 14-dagesfristen sende betalingspåkravet tilbage til fordringshaveren med påtegning efter § 477 e, stk. 2. Betalingspåkravet har da samme bindende virk-

ning som en dom, og fordringshaveren vil på et senere tidspunkt kunne anvende det som grundlag for fuldbyrdelse, jf. § 478, stk. 1, nr. 1.

Har fordringshaveren oplyst, at han ønsker udlæg iværksat uden fornyet anmodning, fungerer indlevering af betalingspåkravet således som en anmodning både om, at betalingspåkravet forkyndes for skyldneren, og om efterfølgende fuldbyrdelse, hvis skyldneren ikke fremsætter indsigelser. Dette forudsætter imidlertid, at fogedretten er værneting både efter Rpl. kapitel 22 (retssagsværneting) og efter § 487, stk. 1 (fuldbyrdesværneting). Vedrører betalingspåkravet flere skyldnere, skal disse betingelser være opfyldt for hver af dem, da § 487, stk. 1, ikke indeholder nogen regel om et kumulationsværneting.

13. Har fordringshaveren oplyst, at han ikke ønsker retssagsbehandling indledt, hvis skyldneren fremsætter indsigelser, vil betalingspåkravet blive tilbagesendt til fordringshaveren med oplysning om, at skyldneren har fremsat indsigelse.

14. I medfør af bestemmelsen har Domstolsstyrelsen udstedt Bkg. 352:2015, der har denne ordlyd:

»§ 1. Betalingspåkrav efter reglerne i retsplejelovens kapitel 44 a skal udfærdiges på Domstolsstyrelsens betalingspåkravsblanket, jf. bilag 1.

Stk. 2. Når betalingspåkravet forkyndes for skyldneren, skal Domstolsstyrelsens Vejledning om betalingspåkrav vedhæftes, jf. bilag 2.

§ 2. Ved indlevering af betalingspåkravet skal der ikke vedlægges dokumentation for kravet.

§ 3. Forpligtelsen til at angive oplysninger i betalingspåkravet kan ikke opfyldes ved at henvise til bilag, som vedlægges betalingspåkravet. Oplysninger i bilag vedlagt betalingspåkravet kan alene supplere de pligtmæssige oplysninger i betalingspåkravet.

§ 4. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. juni 2015.

Stk. 2. Bekendtgørelse nr. 646 af 18. juni 2007 om indlevering af betalingspåkrav m.v. efter retsplejelovens kapitel 44 a (forenklet inkassoproces) ophæves.«

I Bet. 1436:2004 s. 546 åbnede Retsplejerådet mulighed for, at der kunne stilles krav om, at der skulle vedlægges en frankeret svarkuvert til brug for skyldnerens tilbagesendelse af indsigelsesblanketten. Justitsministeriet fandt imidlertid, at denne mulighed ikke burde anvendes, jf. FT 2003-04 tillæg A s. 7501. Bekendtgørelsen har stedse været udformet i overensstemmelse hermed.

Anvendelse af denne blanket er, som det fremgår af Bkg.ens § 1, pligtmæssig. Indleveres et betalingspåkrav ikke på blanketten, vil det blive afvist. Denne afgørelse kan ikke træffes af en § 19, stk. 3-foged, men alene af en juridisk foged, jf. U 2006.657/1 V.

15. Pligten til at vejlede gælder både over for fordringshaveren og skyldneren. Det vil sige, at fogedretten på anmodning skal gengive og uddybe den skriftlige vejledning, som er sendt til vedkommende part. Fogedretten skal ikke yde materiel retshjælp i form af rådgivning om retsstillingen, men skal derimod i givet fald vejlede om foreliggende retshjælpsmuligheder i øvrigt, jf. FT 2003-04 tillæg A s. 7501 (L 219 2003-04, de specielle bemærkninger til § 477 b). Kreditor skal udfylde blanketten i overensstemmelse med de anvisninger, den indeholder, jf. U 2011.88 Ø, hvor såvel foged- som landsret afviste et betalingspåkrav, hvor kreditor havde tilføjet tekst i rubrik 4 (der vedrører opgørelse af kravet) og ikke ønskede at flytte denne til rubrik 5 (der er beregnet til sagsfremstillingen).

§ 477 c *Opfylder betalingspåkravet ikke kravene i §§ 477 a og 477 b,[1] afvises[2] sagen ved en beslutning, der meddeles fordringshaveren, jf. dog stk. 3. Det samme gælder, hvis fordringshaverens krav er uklart eller ikke findes begrundet i sagsfremstillingen eller sagsfremstillingen må antages i væsentlige henseender at være urigtig.[3] Efter fordringshaverens anmodning træffes afgørelsen om afvisning ved kendelse.[4].*

Stk. 2. *Fogedretten kan indrømme fordringshaveren en frist til at afhjælpe mangler som nævnt i stk. 1.[5]*

Stk. 3. *Fremgår det af det foreliggende, hvilken fogedret der er kompetent, kan der i stedet for afvisning ske henvisning til denne fogedret.[6]*

Stk. 4. *Fogedretten træffer afgørelse om betaling af sagsomkostninger og giver betalingspåkravet påtegning herom.[7]*

A. Bestemmelsen blev indsat ved L 450:2004. Ved L 518:2007 blev stk. 3 indsat, og det hidtidige stk. 3 blev stk. 4.

B. Forarbejder

Til L 450:2004

Bet. 1436:2004 s. 547 f., FT 2003-04 tillæg A s. 7500 f. og 7511 f.

Til L 518:2007

Lovforslag 150 FT 2006-07 (de almindelige bemærkninger pkt. 2.2 og de specielle bemærkninger ad § 477 c).